

Gyermek: Az ám! Hát te azt hiszed, hogy tetszettel nekik? Dehogy! Le akartak ütni, hogy kárt ne tehess!

Cserebogár: Jaj, ne ijessz meg! De te csak nem akarsz bántani engem?

Gyermek: Hát jó, most az egyszer elengedlek, de elrepülj innen messzire, délre vagy északra íziben, mert ha a magyar fákat, növényeket pusztítod, hírmondó sem marad belőletek!

Cserebogár: Könnyű neked, te tudod, merre van dél, merre észak! De mi nem tanultuk ám ezt a cserebogár iskolában.

Gyermek: Hát akkor gyere csak, jó leszel a bogárgyűjtésményembe! Előbb spirituszba teszek.

Cserebogár: Ühüm! Ha meg birsz fogni, hékás! Lássuk csak, ki az ügyesebb? *Zzzzz...* (Cserebogár szárnyat bont s elrepül).

Gyermek: (Utánanéz hosszan): Na megállj, akkor esima-szaidat fogom pusztítani, azokat megtalálom s ha elpusztítom őket, nem lesz belőlük cserebogár!

Brenner Mária.

MESEDÉLUTÁN.

— Madarak- és fák napjára. —

Jegenyék.

Ugy-e, hogy a legszebb fák a jegenyék. Szebbek a fenyőnél, mert a fenyők zordak és kivéve a karácsony estéjét, ők fujják a hegyekből a jéghideg szeleket, ők hívják le a magasságokból a földre a jeget és az aggodalmakat s még a levelük is olyan, mint a tű. A tölgyek? Nagy, komoly mélyhangú patriárkák, mindegyik szinte egy-egy Mózes, ők a törvény, a folyton multat emlegető tradíció, ők őrzik a világ kőtabláit, komorak és olyan tekintetűek, hogy az emberben benneszakad fölük a legényi szó. A bükkök? Kemények, rugalmasak és ellenállók, ők a mindenkori katonák, akik elfordultak a szívükben a néptől s bár belőle erednek, úgy állanak vele szemben, mint az idegenek. Az akácok? Bevándorolt népség, semmi jellemük nincsen, mohók és szaporák s ha tizen vannak, már azt mondják magukról: erdő. Májust kivéve, nincs is költészetük s ez a május is milyen? Gyökértelen és émelygős, amelytől csak a fiatalok bódulnak meg, de a felnőttek nem tudnak már semmi

komolyat találni ebben a költészetben. De a jegenyék, azok igen. Azok gyönyörű fák. Ősi fák és fiatalok, melankólikusak, messzenézők és titokzatosak, olyanok, mint a magányos férfiak, magának óriások, akik éjjel-nappal álmodnak valamiről, valami titokról és mikor zúgnak, mintha énekelnének valami csöndes, rikató s a végtelenségbe kapaszkodó szomorú dallamot, amely minden fák éneke között a legemberibb.

Ó, a jegenyék, a jegenyék megdermedt, csodálatos lovak, emberek a jegenyék, én mondom, hogy azok. Tele van velük a gyermekkori emlékezetem és tele van az emléükkel a falu is, ahonnét eljöttem.

A mese azóta is él, csak a jegenyék haltak meg, azok.

Mert rengeteg jegenye volt hajdanában nálunk a faluban. két sornyi gyönyörű glédájuk vitt ki egészen a szőlőhegyekig s ha elkezdtek sugni a szélben esték idején vagy őszi hajnalokon, mikor már a völgyekben láppangtak a ködök s a kukoricák zörgő levelein csillogott a dér, hallgatta az egész falu s a harkály megállt a fakopácsolásban.

Ó, szép idők voltak azok. Kimondhatatlan szép idők voltak s dehogy bántotta volna valaki a jegenyéket! Volt kenyér, volt hús, sertések híztak az ólakban, meleg volt a tűzhelyek s azt mondták az emberek, ha találkozott egy-egy kéregető:

— Nesze egy kis kenyér s van tegnapról egy szelet hús, edd meg az Isten nevében.

Mert volt munka: Béke volt és boldogság és szeretet mindenfelé és fegyvert dehogy is láttak az emberek. Legfeljebb vadászfegyvereket, amelyekkel az urak durrogattak a határban. Egymásra dehogy emeltek volna fegyvert. Írtak akkor 1909-et vagy legfeljebb 1911-et talán. Ki gondolta volna még akkor, hogy fegyver által hálnak meg a falumból a legszebb emberek és hogy meghalnak a jegenyék is... Hogy az emberek után a jegenyékre is sor kerül!

Borzasztó tél volt. A falak úgy pattogtak az éjtszakai fagyban, mint az ostorok.

Ekkor pusztult el falunkból a jegenyesor is...

Hogy ki volt az első, aki hozzájuk nyúlt, senki sem tudja, de azt hiszik, hogy valami gyermekért reszkető asszony lehetett, aki először fogott fejszét a jegenyékre, mert reggel híre futott a dolognak s asszonyi ruhacafatokat találtak a kidöntött és félig elhordott jegenye körül. Csak a nyomorúság

adhatott szerszámot a kezébe a jegenyék ellen... Az is lehet, sirt talán, mikor az elsőt sujtotta s az alsó, fagyos fa csodálkozva és fájdalmasan megremegett, de a szörnyű fagy diktált neki, a jeges szoba s lesújtott mégegyszer, harmadszor is és akkor már elfogta a gyilkosság, a büntett örülete, ugyanaz, amely az urát tarthatta lábon odakint valahol száz és ezer kilométerre tőle a haretereken... Kivágta, széthasogatta amennyit tudott belőle, hazavitte a zsákmányt és próbált vele befűteni.

Meleg lett belőlük, füst a kihült kéményekben, fölparázsló rege a jótékony tűzről és a békéről... Később a község maga jelölte ki a vágható jegenyéket. Kevés maradt belőlük, s amelyek megmaradtak, akkor hullottak el, mikor betonutat csináltak a falumtól a vasút felé.

Hát most már nincs jegenyénk odahaza s olyan furcsa nélkülük a falu... mint egy disztől megfosztott vőlegény vagy mint egy szép ünnep, amelyet eltörölt valami praktikus rendelet és hétköznapot csinált belőle. Szegény falum! A templom falán márvány táblába vésett három sorban a hősi halottak nevei s betonuton kopognak a eszímák és cipők hajnalonta az állomás felé s ha mi meghalunk, az utánunk következők már semmit se tudnak róla, hogy hajdan gyönyörű jegenyék álltak a régi út peremén...

Dallos Sándor.

FUTBALLMECCS A RÉTEN.

Rendetlen volt a kis Béla,
Vagy tán feledékeny,
Elvesztett egy ping-pong labdát
Odakinn a réten.

Nem tudta, hogy hol veszett el,
Nem nagyon kereste,
Az egerek találták meg,
Holdvilágos este.

Ha már ez a labda — mondák —
Itt veszett el nálunk,
Akkor holnap labdarúgó
Mérkőzést csinálunk!

Meghívták az erdő népét,
Nem volt köztük egyse,
Aki ne szeretett volna
Eljönni a meccsre.

Beneveztek az egerek,
Meg egy csapat szöcske,
A nézők közt ott volt mindnek
Apja, bátyja, öccse.

Ide-oda lökdösték a
Fehér ping-pong labdát,
Hol egy egér rúgott bele,
Hol a szöcskék kapták.

Bagoly uram szemüvegét
Az orrára tolta:
Ő a bíró, úgy számolja,
Kinek hány a gólya!

Féldőben abbahagyták,
De elkezdték újra
S megverték az egereket
12 : 0-ra!